U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **P. M.**, zastoupený Mgr. Filipem Schmidtem, advokátem se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2016, č. j. OAM-351/ZA-ZA11-HA10-2016, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2017, č. j. 46 Az 5/2016 – 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Filipu Schmidtovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114,-Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2016. Tímto rozhodnutím nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu: Žalobce je ukrajinské národnosti, pravoslavného vyznání, na Ukrajině žil naposledy v obci K., Mukačevský okres v Zakarpatské oblasti. Žalobce je ženatý, má dvě děti, o mezinárodní ochranu požádala celá rodina. V České republice pobýval střídavě asi 13 let, naposledy sem přicestoval přes Maďarsko dne 16. 5. 2015. Žalobce není a nikdy nebyl členem žádné politické strany či jiné organizace, o mezinárodní ochranu žádá proto, že je na Ukrajině

válka a hrozí mu narukování do armády. Ve vlasti má také problémy s bydlením a pracovním uplatněním, v České republice je zvyklý a cítí se tu jako doma.

[3] Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že u žalobce nejsou dány žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany, napadené rozhodnutí žalovaného proto vyhodnotil jako zákonné.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen stěžovatel) formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Konkrétně namítal, že se krajský soud dopustil nesprávného právního posouzení věci v otázce jeho důvodů k odmítání nástupu na vojenskou službu a nevypořádal se nakonec ani se všemi souvisejícími námitkami, takže je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Nesprávného skutkového i právního posouzení věci se pak žalovaný i soud dopustili v otázce možného udělení doplňkové ochrany. V napadeném rozsudku také podle něho nebyly dostatečně vypořádány námitky ohledně možného zásahu do jeho rodinného života. Rovněž v tomto směru tedy považuje rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný.

[5] Přijatelnost kasační stížnosti pak stěžovatel spatřoval v zásadním pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do jeho hmotně-právního postavení. Závěrem proto navrhl, aby byl zrušen jak napadený rozsudek, tak i rozhodnutí žalovaného a aby věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

[6] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem výrazně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[7] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

[8] V projednávané věci Nejvyšší správní soud nenalezl žádnou otázku, k níž by považoval za nutné se vyjádřit v zájmu sjednocování judikatury, stěžovatel ostatně takovou ani sám nedefinoval. Jeho tvrzené zásadní pochybení krajského soudu by pak jako důvod přijatelnosti mohlo obstát jen v krajních případech, pokud by v průběhu řízení o žalobě došlo k hrubým vadám, které by svojí povahou byly proti samotným základním zásadám přezkumného soudního řízení, případně pokud by rozhodnutí soudu vykazovalo tak extrémně závažné nedostatky, že by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces nechat je bez povšimnutí.

[9] Takovými vadami však napadený rozsudek, ani řízení, které mu předcházelo, zjevně netrpí. Krajský soud vypořádal všechny konkrétně uplatněné námitky obsažené v

žalobě a vysvětlil také, proč se některými obecně formulovanými námitkami zabývat nemohl. Jeho úvahy jsou jasné a srozumitelné, závěr o zákonnosti rozhodnutí žalovaného je řádně odůvodněn. Jen samotná polemika s právními závěry, které soud ve věci zaujal a které zjevně nejsou v příkrém rozporu se skutkovými zjištěními, pak důvodem přijatelnosti není. K žádnému porušení práva na spravedlivý proces, natož pak porušení extrémnímu, tedy v projednávané věci nedošlo, podmínky přijatelnosti kasační stížnosti tak nejsou splněny.

[10] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[11] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[12] Ustanovený zástupce stěžovatele advokát Mgr. Filip Schmidt učinil ve věci jeden hlavní úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., za což mu náleží odměna podle § 7 a § 9 odst. 4 písmeno d) cit. vyhl. ve výši 3 100,- Kč a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 cit. vyhl. ve výši 300,-Kč, úhrnem tedy 3 400,-Kč. Vzhledem k tomu, že jmenovaný je plátcem DPH, navyšuje se uvedená částka s ohledem na § 57 odst. 2 s. ř. s. o 21%, takže celkově se k úhradě přiznává 4 114,-Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. listopadu 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu